

Aizbrauc tur, nezin kur.

Kādu laiku atpakaļ braucu atpūtas braucienā uz Spāniju.

Šis ceļojums man bija daudzējādā ziņā kā pārsteigums, jo es pat īsti nezināju, uz kurieni tas mani aizvedīs. Taču jau pa ceļam uz lidostu uzzināju, ka lidojam uz Kopenhāgenu, bet pēc tam uz Malagu.

Vienmēr biju braukusi uz ārzemēm kopā ar ģimeni, vai ar kādu no meitām, taču ne šoreiz.

Mani abi ceļabiedri bija radinieki, bet kopā ceļojām pirmoreiz.

Pēc nepilnu 4 stundu lidojuma no Kopenhāgenas bijām nokļuvuši saulainajā Andalūzijā, un pēc minūtēm 40 vai stundas jau bijām kūrortpilsētā Fuengirolā.

No viesnīcas pavērās brīnišķīgs skats uz liedagu un jūru. Pirmajā dienā bija tikai +26 grādi, pēc tam jau bija karstāks. Taču vējš šeit bija gandrīz visu laiku, jo salmu cepures bija jātur ar abām rokām, lai tās neaizlidotu.

Blakus viesnīcai atradās kalns, kura virsotnē atradās Soailas cietokšņa drupas (10.gs.celts).

Es jau pirmajā dienā pēc ierašanās gribēju uzkāpt tur augšā un apskatīt, bet mani ceļa biedri ieteica to nedarīt šajā brīdī, bet izvēlēties citu laiku – kaut kad vēlāk –, jo spāņi mani nesapratīšot! Izvēlējos netracināt spāņus, kāpu kalnā vakarā.

„Siesta jeb diendusa ir spāņu paradums. Pēc pusdienām gandrīz visi valsts iedzīvotāji divas stundas noskaužas. Tam, kurš no 15.00-17.00 klīst apkārt, kaut kas nav kārtībā ar galvu”(1).

1. „Kas ir spāņi”. – Jānis Roze; 2000. – 66.lpp.

Cietoksnis.

Tik tukšas ielas ir siestas laikā pilsētā.

Taču īstā dzīve viņiem sākās vakarā, tad tur pilnas kafejnīcas ar cilvēkiem, jautrība!

Siesta ietekmē arī veikalu darba laiku, tie strādā 9.30- 13.30 un tad no 17.00-20.30.

Lielveikals strādāja šajā laikā, tikai svētdienā gan visi bija slēgti!

Tā kā mums bija vajadzīgs dzeramais ūdens, tad rindas kārtībā kāds no mūsu kompānijas gāja meklēt ūdeni.

No viesnīcas līdz tuvākajam lielveikalam bija jāiet apmēram 20-30 min., bet līdz pilsētas centram 30 min. Šis laiks vēl ievilkās, jo, ejot pa gājēju promenādi, kur abās pusēs notika tirgošanās, zivju cepšana, bižu pīšana u.c., vienmēr kaut kur bija jāpiestāj.

Katru reizi, kad gāju pa šo ceļu, vienmēr aizdomājos par to, vai tiešām katram vietējam iedzīvotājam pieder suns? Jo tur bija tik daudz suņu! Citam viens, citam divi un pat trīs.

Saimnieki ar saviem suņiem devās uz suņu peldvietu! Tā bija drusku aiz viesnīcas. Tā kā līdz šim es tādu nebiju redzējusi, man šķita interesanti apskatīties, kas tad tur notiek!

Rītos vai vakaros, kad nav tik karsts, viņi tur skrien un peld, bet pa dienas vidu katram suņukam ir dvielis, kur gulēt, un virs galvas saulesargs, tāpat kā saimniekam!

Nekādu žogu tur nav, tikai zīme, ka t.i. suņiem, bet viņi visi tur uzvedās diezgan draudzīgi.

Pludmalē novietotas laiviņas, tās ir pilnas ar smiltīm. Darbdienās tur bija kluss un mierīgi, es tikai nevarēju saprast, kāpēc tās laivas ir pilnas ar smiltīm! Kad pienāca sestdiena, svētdiena – viss kļuva skaidrs. Brīvdienu rītos vietējie piebrauc pie pludmales ar mašīnu, izkrāmē savu iedzīvi – magnetofonu, krāsniņu, traukus, milzīgu telti – visu sanes pludmalē un izklaidējas līdz tumsai. Kompānijā parasti ir ap 20 cilvēku. Pie atpūtas pieder arī spieģšana un klaigāšana, lai visi zina, cik tur ir jautri! Un tajās laivās uz iesmiem cep zivis.

Te jāņem vērā, ka brīvdienās daudz kas citādāk kā darbdienās.

Arī taksometra cena brīvdienā ir lielāka. Piekdien ceļš maksā 15 eur, sestdien jau 20 eur.

Viesnīcā šad tad vakaros notika koncerti, kurus varēja nākt un skatīties. Tepat arī redzēju flamenko.

Dažas dienas devāties ekskursijās – pirmā un iespaidīgākā man bija uz Gibraltāru.

Sākums gan bija visai satraucošs, jo viesnīcā no viena cilvēka nopirkām ekskursiju paketi un attiecīgajā laikā stāvējām pie benzīntanka un gaidījām autobusu. Taču tad, kad autobuss ar uzrakstu "Gibraltārs" pienāca, mums tika pateikts, ka tas nav īstais. Tā kādi 12 autobusi mums aizbrauca garām. Satrauktas, ka ir pagājusi jau stunda un neviens autobuss mūs pretī neņem, domājām, ka būs jāiet atpakaļ, bet tad beidzot tomēr atbrauca tas īstais! Tad gan bijām laimīgas!

Sagatavojam pases pārbaudei un tad šķērsojam robežu.

Gibraltārs ir tāda kā pilsētvalsts, Apvienotās karalistes aizjūras teritorija.

Lidosta šeit atrodas tikai 400 metru attālumā no pilsētas centra. Tā ir viena no neparastākajām lidostām pasaulē, jo skrejceļš šķērso galveno automaģistrāli. Pirms lidmašīnas nolaišanās auto satiksme tiek apturēta ar luksoforu un barjeru palīdzību. Kad lidmašīna ir nosēdusies, iedegas zaļā gaisma un mašīnas var braukt tālāk.

Mūs izsēdina no lielā autobusa un sadala pa mikroautobusiem, kā arī izdala uzlīmes, kuras jāuzlīmē redzamā vietā. Īsti nesapratu, bet uzlīmēju uz somas. Tagad braucam augšā Gibraltāra klintī. Ceļš ir šaurs un vispār paredzēts braukt vienā virzienā, no rīta puses augšā, bet vēlāk visi brauc lejā, tomēr kāds brauc arī pretī. Kaut kādas kabatiņas ir, tad tās mašīnas izmainās. Pirmajā pieturā gājām skatīties pāri jūrai, vai varam saskatīt Āfriku, apmēram 13 km attālumā pāri jūras šaurumam ir Maroka.

No 426 m augstuma pavērās brīnišķīgas ainavas.

Gibraltārs ir vienīgā vieta Eiropā, kur dzīvo savvaļas pērtiķi – magoti. Tie sēdēja uz kafejnīcas jumta un visur citur. Vēl mēs redzējām stalaktītu alu, kurā šad tad notiekot koncerti.

Busiņi izlaiž ekskursantus uz 30 min. vai 15 min. Un aizbrauc apgriezties un pēc tam uz ceļa stāv vismaz 10 busiņi, kurā jāatpazīst īstais šoferītis. Lai tas būtu vieglāk izdarāms, ir tās uzlīmes, pēc kurām tūristi sameklē savus busiņa kompanjonus, un tad visi kopā atpazīst savu busiņa šoferi!

Vēl kafija, saldējums un kāds veikals un atkal jau robeža, tikai šoreiz visiem jāizkāpj. Dodamies uz pasu kontroli, un tad jau esam atkal Spānijā.

Šīs bildes ir no bagātnieku pilsētas Marveljas jeb Marbellas, kura mums bija pa ceļam uz Rondu.

Baltās namu sienas ar puķupodiem.

Ielas segums, jo īpaši gājēju celiņi gandrīz kā mākslas darbi.

Lai tiktu līdz Rondai, stundu jābrauc pa serpentīna ceļu kalnos. Brīžiem tie skati ir tādi, ka nervi jau vairs netur, bet ko nu vairs! Autobuss nesas tā, ka šķiet līkumu nepaņems, bet klintis tādas, ka jāaizver acis.

Rondas topogrāfiskais novietojums ir viens no iespaidīgākajiem Eiropā. Pilsēta atrodas uz masīva klintāja, ko vidū pārdala stāva aiza. Pilsētā ir daudzi vēstures pieminekļi no mauru laikiem (pat mauru pirtis).

Pēc trakā brauciena beidzot izkāpām no autobusa, bet ... šeit bija ļoti, ļoti karsts. Sajūta kā pirtī. Gājām baudīt dabas skatus. Bet nepazuda sajūta, ka karstums spiež nost. Gājām pakalģidam arvien lēnāk.

Gids teica, ka Rondā parasti esot +40 grādi, tā bija arī šoreiz, ja ne vairāk.

Apskatījām Rondas Vēršu cīņu arēnu un Korridas muzeju. Šī arēna esot vecākā Spānijā.

Pēc tam apskatījām vēl citas vietas, bet visiespaidīgākais bija Jaunais tilts, kurš pāri 100 metru dziļai aizai savieno Rondas veco un jauno daļu. Skati ļoti skaisti.

Brīvais laiks mums bija tieši siestas laikā, tāpēc īsti jau nebija kur likties tai šausmīgajā karstumā. Paglābāmies Mc Donaldā, tur vismaz bija kondicionieri. Tādā karstumā ēst jau vispār negribējās, dzērām tikai ūdeni.

Atpūtušās, devāmies tālāk, divatā iepazīt pilsētu, kamēr sapratām, ka esam apmaldījušās.

Tas mūs neiepriecināja, jo drīzumā jau bija jābūt pie autobusa. Riņķojām tālāk, kamēr atkal bijām tikušas uz pareizās ielas un tad jau atradām arī autobusu.

Granāda.

Šis brauciens bija ļoti ilgs un nogurdinošs, sākās agri no rīta 7.00. Tas nozīmē, ka arī neēdušas brokastis, jo neiedomājāties, ka vakarā jāpiesakās, ka nebūsim brokastīs, tad no rīta būtu dabūjušas maizītes līdzī. Mums toties bija ūdens! Mēs, divas dāmas, iekāpām pašas pirmās un bijām pārsteigtas un priecīgas, taču mūsu prieks nebija ilgs. Veselas 2 stundas mēs riņķojām pa mūsu pilsētiņas ielām, jo autobuss apstājās pie katras viesnīcas, kamēr salasīja 40 cilvēkus un tad braucām vēl 2 stundas.

Granādai ir sena vēsture, ap 1234.gadu tur apmetās daudzi mauri, kuri gribēja Granādu padarīt par lepņāko pilsētu Andalūzijā. Kalna virsotnē tika uzbūvēta Alhambra pils.

Alhambra kompleksu veido četras daļas : Alkasaba(cietoksnis), Vecā karaļpils, Jaunā karaļpils, Generalife jeb vasaras dārzi.

Šeit mēs staigājām 4 stundas. Te bija jāievēro stingri noteikumi – nedrīkstēja nokļīst no gida, visu laiku jāatrodas kopā ar grupu un jāsargā biļete, jo to kontrolēja 4 reizes. Ja cilvēks ir noklīdis viens, viņu vienkārši izliek aiz vārtiem.

Par laimi mājupeļš mums izvērsās īsāks, jo gids paņēma mūs līdz citā autobusā, kurš brauca pa taisno uz mūsu viesnīcu, tāpēc atpakaļceļš mums bija īsāks par 2 stundām.

Pēdējā dienā aizbraucām uz ciematiņu Mihasu jeb Mijas (8 km attālumā no Fuenhirolas), kurš novietojies kalna nogāzē. Visi nami ar balsinātiem mūriem. Pa ceļu var uzbraukt augšā līdz noteiktai vietai un tad tālāk uz centru satiksme slēgta. Tālāk ar kājām vai ēzeļu pajūgā.

Par šo miestiņu es biju stāvā sajūsmā. Te mēs arī pabijām divos skatu laukumos- skaisti!

Bodītes un mākslas saloni, kafejnīciņas, tūristi un ēzelīši – tas viss bija šai ciematā.

Visu nevar ne aprakstīt, ne izstāstīt, bija arī citi piedzīvojumi, bet tie lai paliek vēsturei.

No spāņu virtuves neizdevās pagatavot gaspačo, bet paelju pagatavoju trīs dažādus variantus.

Brokastīs gatavojām grauzdētas maizītes spāņu gaumē. Grauzdēto maizi ierīvē ar ķiploku un virsū uzsmērē svaigu tomātu biezeni.

Labprāt atgriezīšos Spānijā vēl kādreiz!

